

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 29Co/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324204211
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2324204211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudcov: Mgr. Ivana Šlesarová a JUDr. Boris Šiška, PhD., v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária Prachová & Pobijak, s.r.o., so sídlom Pribinova 20, Bratislava, IČO: 50 491 300, proti žalovaným: 1. C. C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária BĀNOS & KOŠŪTOVÁ s.r.o., so sídlom Hlavná 979/23, Galanta, IČO: 47 551 372, 2. Nemocnica s poliklinikou Sv. Lukáša Galanta, a.s., so sídlom Hodská 373/38, Galanta, IČO: 44 452 519, zastúpená: JUDr. Mário Keleti, advokát, so sídlom ul. Hlavná 36, Hnúšťa, IČO: 50 849 891, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 8C/121/2024-236 zo dňa 9.9.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobkyni právo na náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorých rozhodne osobitným uznesením. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“). Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa svojou žalobou došlou na súd 19.11.2024 žiadala, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobkyni 6.250.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Svoju žalobu odôvodnila tým, že voči žalovaným v 1. a 2. rade si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko žalovaní v 1. a 2. rade do XX.XX.XXXX nedostatočne a nesprávne poskytovali ošetrovateľskú zdravotnú starostlivosť v rozpore s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. následkom čoho syn žalobkyne E. B. zomrel dňa XX.XX.XXXX. Tieto skutočnosti vyplývajú z výsledkov prešetrovania Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej aj ako „ÚDZS“). Podľa kontrolných záverov ÚDZS potvrdených znalcom zdravotná starostlivosť nebohému E. B. zo strany C. C. D. nebola poskytnutá správne. Podľa kontrolných záverov ÚDZS potvrdených znalcom u žalovaného v 2. rade zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne. Žalobkyňa poukázala na to, že v prípade smrti ide o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne ako pozostalej, a to konkrétne práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj rodinný život, ktorý zahŕňa najmä právo fyzickej osoby vytvárať a udržiavať vzájomné vzťahy a v ich rámci uplatňovať vlastnú osobnosť. Smrť blízkej osoby je takým zásahom, ktorý je svojou povahou trvalý a neodstrániteľný. Predmetnú výšku nemajetkovej ujmy považuje žalobkyňa za primeranú s prihliadnutím na skutočnosť, že následky nesprávne poskytovanej zdravotnej starostlivosti spôsobili smrť človeka, ktorý mal pred sebou ešte pomerne dlhé roky života. Podaním zo dňa 04.04.2025 podala žalobkyňa vyjadrenie, v ktorom

bližšie špecifikovala žalovaných s tým, že od žalovaného v 1. rade si uplatňovala náhradu nemajetkovej ujmy 2.500.000,- eur a od žalovaného v 2. rade si uplatňovala náhradu nemajetkovej ujmy 6.250.000,- eur.

2. Žalovaná v 2. rade (správne žalovaná v 1. rade) vo vyjadrení zo dňa 29.04.2025 nesúhlasila so žalobou a vzniesla námietku premlčania. Uviedla, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa uplatňuje trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ. Premlčacia doba má hmotnoprávny charakter, a teda právo je potrebné uplatniť na súde najneskôr v posledný deň konkrétnej premlčacej doby. Do osobnostných práv žalobkyne bolo zasiahnuté úmrtím jej syna dňa XX.XX.XXXX. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Od tohto dňa začína plynúť trojročná premlčacia doba. Žaloba, ktorou si žalobkyňa svoj nárok uplatnila na súde, bola doručená súdu 19.11.2024, t.j. po premlčaní nároku. Všeobecná trojročná premlčacia doba sa skončila 13.08.2023. V ďalšej časti vyjadrenia k žalobe boli popreté skutkové tvrdenia žalobkyne a bola tiež popretá uplatňovaná výška nemajetkovej ujmy.

3. Žalovaná v 2. rade sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 25.04.2025, v ktorom vzniesla námietku premlčania nároku s poukazom na ustanovenie § 101 OZ, podľa ktorého je premlčacia doba trojročná. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17.02.2011, podľa ktorého počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby pre nároky na náhradu za nemajetkovú ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné stavy fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR od rozsudku 2Cdo/278/2017 je ustálené, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jedno z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje.

4. K vyjadreniu žalovaných 1. a 2. rade sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá nesúhlasila s námietkou premlčania s tým, že nárok nie je premlčaný. Nárok na náhradu škody si uplatnila v rámci trestného stíhania dňa 23.02.2022 v rámci jej výsluchu ako svedka. Vzhľadom na spočívanie premlčacej lehoty v rámci trestného konania nie je premlčaný, nakoľko predmetná žaloba bola podaná v rámci všeobecnej trojročnej lehoty.

5. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ak je v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby v súlade so zásadou hospodárnosti konania sa prednostne zaoberal len otázkou premlčania práva, pokiaľ to rýchlejšie a účinnjšie vedie k vydaniu rozhodnutia vo veci samej a nie samým nárokom. Ak je teda vynúiteľnosť určitého práva odvrátená dôvodnou námietkou premlčania, súd nemôže už z tohto dôvodu uplatnené právo priznať (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 13.12.2007 sp. zn. 33Odo/896/2006, stanovisko senátu Najvyššieho súdu ČSSR z 26.4.1983, R 29/1984).

6. Syn žalobkyne E. B. zomrel dňa XX.XX.XXXX. Pod číslom konania ORP-483/1-VYS-GA-2021 okresné riaditeľstvo policajného zboru - odbor kriminálnej polície viedlo trestné konania pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138, § 133 ods. 1 písm. f) Trestného zákona.

7. V zmysle právneho názoru vysloveného v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/265/2019 zo dňa 17.02.2011, počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby pre nároky na náhradu za nemajetkovú ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Pritom je dlhodobo ustálená judikatúra Najvyššieho súdu SR v podstate od rozsudku Najvyššieho súdu SR 2Cdo/278/2017, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jedno z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje.

8. Inštitút tzv. spočívania plynutia premlčacej doby zabezpečuje nemožnosť premlčania práva počas doby, v ktorej sa účastník právneho vzťahu domáha svojho práva na súde, prípadne na inom príslušnom orgáne, a ak v ňom účastník riadne pokračuje, neplynie premlčacia doba vo vzťahu k právu, ktoré sa v tomto konaní uplatňovalo. Prípadosom takéhoto konania je aj tzv. adhézne konanie, teda konanie o nároku

na náhradu škody v rámci trestného konania. Pokiaľ poškodený podá návrh v období, ktorý pripúšťa Trestný poriadok, je riadne podaný z hľadiska doby podania návrhu; aby však takýto návrh spĺňal náležitosti riadneho návrhu poškodeného na náhradu škody v adhéznom konaní a mal za dôsledok spočívanie plynutia premlčacej doby, musí byť z neho zrejmé, z akých dôvodov, v akej výške a voči komu sa uplatňuje. Za riadne uplatnenie nároku preto súdna prax nepovažuje napríklad vyjadrenie poškodeného v tom smere, že sa pripája k trestnému konaniu s požiadavkou na náhradu škody, ako bude orgánmi činnými v trestnom konaní zistená. Obdobne treba uviesť, že riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní nie je samo podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 24.5.2006 sp. zn. 25Cdo/2478/2004).

9. Zdôraznil, že napriek tomu, že žalobkyňa ako poškodená bola v trestnom konaní riadne poučená o tom, akým spôsobom sa uplatňuje náhrada škody, t. j. je nutné uviesť z akých dôvodov, v akej výške a voči komu sa škoda uplatňuje, tak žalobkyňa - poškodená uviedla, iba že sa pripája k trestnému stíhaniu, žiada náhradu škody, ktorú upresní neskôr.

10. V komentári k Trestnému poriadku autorov Čentéš, Kurikovská, Šimovček, Burda a kolektív vydavateľstvo C H Beck 2021 na str. 258 sa uvádza: obsahovou náležitosťou je uvedenie výšky uplatneného nároku, ktorá bude poškodeným splnená, ak tento uvedie minimálnu výšku spôsobenej škody, prípadne uvedie údaje, z ktorých je výška nároku na náhradu škody zrejmá (R 53/1958, R 11/1967). V prípade, ak poškodený poskytne vyjadrenie, ktoré by odkazovalo na budúce vyčíslenie škody, k takémuto sa neprihliada. Na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa judikatúry je potrebné, aby smerovalo voči konkrétnemu obvinenému (R 5/1968). Rovnako v prípade, ak škodu spôsobili viacerí obvinení, poškodený musí svoj nárok uplatniť voči každému z nich.

11. Podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k spočívaniu premlčacej doby počas trestného konania, preto je nárok žalobkyne premlčaný. Do osobnostných práv žalobkyne bolo zasiahnuté úmrtím jej syna dňa XX.XX.XXXX. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. V daný deň teda nastala udalosť, od ktorej začína plynúť trojročná premlčacia doba. Žaloba, ktorou si žalobkyňa svoj nárok uplatnila, bola súdu doručená až 19.11.2024, t. j. po premlčaní nároku. Všeobecná trojročná premlčacia doba sa skončila dňa 13.08.2023.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovaným, ktorí mali plný úspech vo veci, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmenu rozhodnutia tak, že odvolací súd žalobe vyhovie. Odvolanie odôvodnila právne § 365 ods. 1 písm. h) CSP a podľa obsahu odvolania aj § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávne právne hodnotil požiadavky na riadne uplatnenie nároku v adhéznom konaní a následne spočívanie premlčacej doby. Podľa ustálenej judikatúry spočívanie premlčacej doby nastáva už samotným uplatnením nároku v trestnom konaní, pokiaľ poškodený v konaní riadne pokračuje. Dňa 23.2.2022 bola riadne poučená o možnosti uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní a svojím vyjadrením sa pripojila k trestnému stíhaniu, pričom jednoznačne prejavila vôľu uplatniť nárok na náhradu škody. V žiadnom okamihu sa nevzdala svojich procesných práv a riadne pokračovala v konaní, čím splnila všetky požiadavky pre spočívanie premlčacej doby počas celej doby trvania trestného konania. Súd ďalej aplikoval neprimerane striktný formalistický prístup k požiadavkám na uplatnenie nároku v adhéznom konaní, čo je v rozpore so základnými princípmi spravodlivého procesu a účelom inštitútu adhézneho konania. V čase uplatnenia nároku vo februári 2022 nemohla presne kvantifikovať náhradu nemajetkovej ujmy, keďže trestné konanie ešte nebolo ukončené a závery odborných vyšetrovaní neboli k dispozícii. Určenie konkrétnej sumy nemajetkovej ujmy vo vedenom trestnom konaní bolo v jej prípade neprimerane pričítané na jej ťarchu. S poukazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/10/2011 zo dňa 22.1.2011 dospela k záveru, že si uplatnila nemajetkovú ujmu v rámci trestného konania riadne a včas, keďže konkrétna výška nebola objektívne určiteľná. Súd tiež nesprávne určil začiatok plynutia premlčacej doby bez prihliadnutia na špecifika daného prípadu a možné právne prekážky v jej plynutí.

Premičacia doba začína plynúť až od okamihu, keď si oprávnený uvedomil alebo mohol uvedomiť vzniknutú ujmu a jej pôvodcu, pričom sa o konkrétnych chybách v poskytovaní zdravotnej starostlivosti dozvedela až z kontrolných záverov ÚDZS. Najskôr podala podnet na ÚDZS, pobočka Trnava na prešetrenie poskytnutia zdravotnej starostlivosti zo strany z'alovane'ho v 1. rade a z'alovane'ho 2. rade. Keďže v zmysle oznámenia ÚDZS o výsledku prešetrovania podnetu bolo konštatované pochybenie oboch z'alovaný'ch v rámci poskytovania ich zdravotnej starostlivosti, z'alobkyn'a podala trestné oznámenie. Bez znalosti týchto skutočností nemohla uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože nebola oboznámená s konkrétnymi porušeniami postupov pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Objektívny začiatok plynutia premlčacej doby iba od smrti syna bez prihliadnutia na poznanie príčinných súvislostí je v rozpore s požiadavkami spravodlivého procesu a ustálenou judikatúrou v oblasti zdravotníctva. Rozhodnutie sudu prvej inštancie je v rozpore s článkom 6 odsek 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a článkom 48 Ústavy SR, ktoré zaručujú právo na spravodlivý proces a účinný právny prostriedok. Súd ďalej nesprávne hodnotil kontinuitu právnej ochrany medzi trestným a civilným konaním, pričom neprihliadal na skutočnosť, že uplatnila nárok v trestnom konaní v lehote a následne po jeho ukončení podala civilnú žalobu v rozumnej lehote. Po ukončení trestného konania bez rozhodnutia o náhrade škody začala opätovne plynúť premlčacia doba, ktorú riadne zachovala podaním civilnej žaloby. Namietala nepreskúmateľnosť rozsudku a jeho nedostatočné odôvodnenie. Súd prvej inštancie sa v rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal so všetkými jej argumentmi. Uvedený rozsudok súdu tak nespĺňa požiadavku spravodlivého a zákonného rozhodnutia v zmysle vyššie uvedenej judikatúry (nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 327/2010 a III. ÚS 36/2010).

14. Žalovaná v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za zákonný a vecne správny. Súd prvej inštancie podľa jej názoru vykonal nevyhnutné a dostatočné dokazovanie vo veci samej a z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým záverom. Rozsudok spĺňa všetky náležitosti písomného vyhotovenia rozsudku podľa § 220 CSP. Dôvodila, že hoci žalobkyňa ako odvolací dôvod uvádza § 365 ods. 1 písm. h) CSP, tento dôvod nie je ani daný. Žalobkyňa ho v odvolaní nijako nešpecifikuje, nevykladá a neaplikuje na skutkový, či právny stav prejednávanej veci. Zo samotného odvolania žalobkyne nevyplýva, čo by malo byť nesprávnym právnym posúdením, či malo ísť o neaplikáciu určitej právnej normy (a ktorej konkrétne) alebo nesprávnu aplikáciu správnej právnej normy (a akej konkrétne), prípadne o aplikáciu nesprávne právnej normy. Poukázala na § 358 CSP, v zmysle ktorého platí, že odvolanie proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Akcentovala na skutočnosť, že každé odvolanie musí obsahovať rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, rovnako je potrebné uviesť odvolacie dôvody. Žalobkyňou podané odvolanie nespĺňa zákonné náležitosti, keďže z jeho obsahu nie je zjavné, voči ktorému výroku smeruje, ani ktorý odvolací dôvod uplatňuje, preto je odvolanie podľa jej názoru nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie správne vec posúdil, keď konštatoval, že uplatnený nárok žalobkyne predstavuje osobné právo majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu. Podľa § 100 ods. 1 OZ sa právo premlčí, ak sa v stanovenej lehote nevykonalo, pričom na premlčanie súd prihliada iba na námietku dlžníka. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ je síce prostriedkom ochrany osobnosti, no jeho obsahom je peňažná satisfakcia, preto ide o nárok majetkovej povahy. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takému zásahu došlo. V tejto veci došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne okamihom smrti jej syna (12.8.2020), žalobkyňa tak mohla svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy vykonať 13.8.2020, pričom premlčacia doba uplynula dňa 13.8.2023. Žalobu žalobkyňa podala až dňa 19.11.2024, teda zjavne po uplynutí premlčacej doby. Upozornila na to, že konštantná judikatúra jednoznačne uvádza, že v tzv. adhéznom konaní môže trestný súd rozhodovať len vtedy, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený riadne a včas (§ 46 ods. 3, § 164 písm. a), § 287 ods. 1 Trestného poriadku). V danom prípade neprichádzalo adhézne konanie do úvahy, keďže poškodená neuplatnila svoj nárok na náhradu škody riadne a včas (§ 164 písm. a) Trestného poriadku). Poškodená žiadny návrh nepodala, vo svojej výpovedi uviedla, že sa pripája k trestnému konaniu. Takéto vyjadrenie nie je možné považovať za uplatnenie nároku, keďže riadne uplatnenie si vyžaduje označenie osoby, voči ktorej sa nárok uplatňuje, uvedenie právneho dôvodu a aspoň minimálne určenie výšky nároku. Nič z uvedeného poškodená (žalobkyňa) neurobila. Nárok žalobkyne je premlčaný. K tvrdeniu žalobkyne o nemožnosti presného kvantifikovania náhrady nemajetkovej ujmy v čase údajného uplatnenia nároku vo februári 2022, poznamenala, že nie je jasné, aké konkrétne skutkové zistenia jej mali brániť správne a riadne postupovať. Nesúhlasila s namietanou nepreskúmateľnosťou rozsudku. Súd sa zaoberal

jediným relevantným dôvodom, premlčaním nároku, a to v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Ak súd zisti, že uplatnený nárok je premlčaným je povinný svoje rozhodovanie obmedziť výlučne na túto otázku a nevykonávať vecné dokazovanie nároku, ktorý je z hľadiska práva nevymáhateľný. Za vadu konania nemožno považovať ani to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa subjektívnych predstáv žalobkyne. Rozsudok je jasný, zrozumiteľný a riadne odôvodnený. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 386 ods. 1 písm. d) CSP odvolanie odmietol, prípadne, aby podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne namietala absenciu náležitostí, ktoré sú predpísané v § 363 CSP. Nie je zrejmé, ktorý výrok rozhodnutia žalobkyňa napáda, teda nie je zrejmy rozsah podaného odvolania, preto navrhla, aby odvolací súd odvolanie podľa § 386 ods. 1 písm. d) CSP odmietol. Stotožnila sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa dostatočne vysporiadal s otázkou kvalifikovaného prejavu vôle na uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní. V texte odvolania nie je uvedené nič, čím by boli spochybnené závery súdu prvej inštancie. Z pripojeného trestného spisu ORPZ Galanta, ČVS : ORP-483/1-VYS-GA-2021, je nepochybné, že k reálnemu uplatneniu nároku na náhradu škody nikdy nedošlo. Žalobkyňa nikdy nešpecifikovala nárok, dôvody, pre ktoré by akýkoľvek nárok uplatnila a nikdy nešpecifikovala osobu, vo vzťahu ku ktorej, by akýkoľvek nárok uplatnila. Samotné prejavenie súhlasu s trestným konaním nie je uplatnením nároku na náhradu škody. S uvedeným sa súd prvej inštancie dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal. K tvrdeniu žalobkyne, že premlčacia doba začína plynúť až od okamihu, keď si oprávnený uvedomil alebo mohol uvedomiť vzniknutú ujmu uviedla, že toto je v rozpore s konštantnou judikatúrou, ktorej sa žalobkyňa dovoľáva v zmysle čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP. Súd prvej inštancie správne uviedol, že počiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby pre nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 a 9Cdo/10/2023). Súd prvej inštancie rozhodoval spor výlučne na podklade vznesenej námietky premlčania v súlade ustanovením čl. 17 základných princípov CSP, konal hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 386 ods. 1 písm. d) CSP odvolanie odmietol, alternatívne, aby podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniam žalovaných v 1. a 2. rade nesúhlasila s ich tvrdením o nepreskúmateľnosti odvolania pre absenciu základných náležitostí. Zotrvala na názore, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnené v časti týkajúcej sa premlčania nemajetkovej ujmy. Namietala nesprávnu aplikáciu právnej normy týkajúcej sa počiatku plynutia premlčacej doby, na čom bolo založené de facto celé napádané rozhodnutie, kvôli ktorému bola predmetná žaloba zamietnutá. Zotrvala na nesprávnom právnom posúdení v časti záveru o premlčaní uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. K spočítaniu premlčacej doby dochádza už samotným uplatnením nároku v trestnom (adhéznom) konaní, ak poškodený v konaní riadne pokračuje. Dňa 23.2.2022, po riadnom poučení, jednoznačne prejavila svoju vôľu pripojiť sa k trestnému konaniu s nárokom na náhradu škody. Opakovane zdôrazňovala, že v čase, keď sa pripojila k trestnému stíhaniu, objektívne nemohla vyčíslit výšku nemajetkovej ujmy, keďže trestné konanie nebolo ukončené, rozsah zavinenia nebol ustálený, závery znaleckého dokazovania neboli k dispozícii. Trestný poriadok umožňuje poškodenému spresniť výšku nároku v priebehu konania. Trvanie na tom, aby poškodený v adhéznom konaní pod sankciou premlčania uviedol presnú sumu ešte pred výsledkami vyšetrovania, popiera zmysel adhézneho konania. Zotrvala na argumentácii týkajúcej sa začiatku plynutia premlčacej doby (od momentu, keď sa poškodený dozvie o vzniknutej ujme a kto za ňu zodpovedá). Viazanie začiatku premlčacej doby výlučne na moment úmrtia, bez ohľadu na vedomosť o protiprávnosti konania poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, je v rozpore so zásadou contra non valentem agere non currit praescriptio (premlčanie nebeží voči tomu, kto nemôže svoje právo uplatniť).

17. Žalované v 1. a 2. rade vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zopakovali svoju argumentáciu.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ

použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

19. Predmetom konania v prejednávanej veci je žaloba podaná na súde prvej inštancie dňa 19.11.2024, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy (po upresnení žalobného nároku) proti žalovanej v 1. rade vo výške 2.500 000 eur a proti žalovanej v 2. rade 6.250 000 eur, a to titulom zásahu do jej osobnostných práv v dôsledku úmrtia jej syna E. B. dňa XX.XX.XXXX z dôvodu nesprávneho postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

20. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu zamietol a závislého výroku o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu premlčania žalobného nároku pre vznesenie námietky premlčania zo strany žalovanej v 1. rade, ako aj žalovanej v 2. rade.

21. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

22. Podľa § 380 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný (1). Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (2).

23. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2).

24. Odvolací súd pristúpil k vecnému prieskumu meritórneho rozhodnutia a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok odvolateľky uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené a preskúmané rozhodnutie je vecne správne. Na základe skutočností uvedených v odvolaní nemožno urobiť záver o vadách rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré namietala odvolateľka v ňou podanom odvolaní, keďže súd prvej inštancie daný spor správne právne posúdil, použil pritom relevantné právne normy, ktoré aj správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav a z preukázaných skutkových okolností vyvodil zodpovedajúce právne závery. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu o dôvodnosti podanej žaloby odchýliť.

25. Žalobkyňa namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

26. Odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

27. Súd prvej inštancie sa prednostne zaoberal námietkou premlčania a vo veci správne aplikoval § 101 OZ, podľa ktorého je počiatok plynutia trojročnej všeobecnej premlčacej doby pre nárok na náhradu nemajetkovej ujmy viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby, s akcentom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 5Cdo/265/2019, 2Cdo/278/2017).

28. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Zásada hospodárnosti konania vedie konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov (viď R 29/1983 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009, 1 Cdo 43/2009, 2 Cdo 194/2011, 3 Cdo 231/2009, 3 Cdo 187/2013, 7 Cdo 305/2014).

29. Žalobkyňa primárne namietala, že súd prvej inštancie nesprávne určil začiatok plynutia premlčacej doby, bez prihliadnutia na špecifiká daného prípadu. Podľa jej názoru, začína premlčacia doba plynúť až od okamihu, keď si oprávnená uvedomila alebo mohla uvedomiť vzniknutú ujmu a jej pôvodcu, pričom žalobkyňa sa o konkrétnych chybách v poskytovaní zdravotnej starostlivosti dozvedela až z kontrolných záverov Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. V prípade nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku neoprávnených zásahov do osobnostných práv je judikatúra najvyšších súdnych autorít v nastolenej otázke začiatku plynutia premlčacej doby pomerne dlhodobo stabilná. Ustálená rozhodovacia prax (najvyšších súdnych autorít) je vyjadrená predovšetkým v jeho stanoviskách alebo rozhodnutiach, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR a do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 06.03.2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017).

30. Podľa ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, premlčacia doba v uvedených prípadoch začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. V prejednávanej veci bolo preukázané, že k úmrtiu syna žalobkyne prišlo dňa XX.XX.XXXX, kedy mohlo prísť k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobné práva žalobkyne (práva na súkromie a rodinný život). Žalobkyňa si tak mohla uplatniť svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy najskôr dňa 13.08.2020, kedy jej začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 13.08.2023. Žaloba však bola podaná až dňa 19.11.2024, t. j. oneskorene, preto bol záver súdu prvej inštancie správny. Odvolací súd na podporu svojho právneho názoru poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (6Cdo/57/2023, 2Cdo/41/2023, 9Cdo/10/2023). Otázkou premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa už najvyšší súd v minulosti zaoberal aj v ďalších prípadoch a uvedená otázka je v celistvosti už v rozhodovacej praxi vyriešená (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009, 1Cdo/100/2009, 2Cdo/194/2011 (R58/2014), 3Cdo/187/2013, 8Cdo/24/2017, 8Cdo/119/2017), na čo poukázal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 4Cdo/34/2023). Vzhľadom na uvedené, nie je dôvod pochybovať o správnosti záverov súdu prvej inštancie, ktorý vo veci aplikoval správne ustanovenie (§ 101 OZ) a zistený skutkový stav správne subsumoval pod označené ustanovenie.

31. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené nestotožnil s názorom žalobkyne, ktorej argumentácia smerovala (hoc nie výslovne, ale obsahovo) k aplikácii § 106 OZ, keď dôvodila, že premlčacia doba začala plynúť, až keď si žalobkyňa ako poškodená uvedomila, resp. mohla uvedomiť vzniknutú ujmu a jej pôvodcu. Vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2011 (R 58/2014) právo na náhradu nemajetkovej ujmy je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa ustanovenia § 101 OZ. Nejde teda o právo na náhradu škody, ktoré upravuje iné ustanovenie, a to § 106 OZ, v dôsledku čoho nie je možné na uvedený prípad aplikovať práve uvedené ustanovenie.

32. Za nenáležitú preto považoval odvolací súd argumentáciu žalobkyne, ktorá viazala počiatok plynutia premlčacej doby na okamih, kedy sa dozvedela o výsledkoch prešetrovania podnetu Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, keďže z ustálenej rozhodovacej praxe (ako je uvedené vyššie) vyplýva, že počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby, pričom premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo.

33. Ďalšou odvolacou námietkou žalobkyňa spochybňovala závery súdu prvej inštancie, ktoré sa týkali posúdenia spočívania premlčacej doby, pretože podľa jej názoru si svoj nárok ako poškodená uplatnila v adhéznom konaní v rámci trestného konania riadne a včas, keď sa pripojila k trestnému stíhaniu, čím jednoznačne prejavila vôľu uplatniť si nárok.

34. Odvolací súd akcentuje na to, že podľa § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku (účinného v čase začatia trestného stíhania) poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Predmetné ustanovenie umožňuje poškodenému v trestnom konaní navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom. Z hľadiska posúdenia, v ktorom štádiu trestného konania má uplatnenie nároku na náhradu škody dôsledky účinného uplatnenia, je potrebné vychádzať z citovaného ustanovenia. Podľa gramatického výkladu zákona toto právo zákon priznáva poškodenému výslovne proti obvinenému, teda osobe, voči ktorej bolo vznesené obvinenie. Až po vznesení obvinenia, ktorému predchádzalo začatie trestného stíhania, sa osoba podozrivá zo spáchania trestného činu stáva obvineným. Teda až po tom, keď trestné konanie bolo nielen začaté, ale bolo vznesené obvinenie voči páchatelovi, si môže poškodený účinne uplatňovať nároky na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Napokon, pokiaľ nie je trestné konanie začaté, nemožno hovoriť ani o tom, že poškodený v trestnom konaní riadne pokračuje, pretože okrem riadneho uplatnenia je podmienkou prerušenia plynutia premlčacej doby podľa § 112 OZ, aj riadne pokračovanie v trestnom konaní, a pokiaľ toto nebolo začaté, nemožno v ňom pokračovať. Riadne možno nárok uplatniť až voči tomu, voči komu už bolo vznesené obvinenie. Lebo až vtedy je zrejmé, kým bola obeť trestného činu poškodená a v takomto prípade tiež jasné, voči komu si poškodený nárok uplatnil; tento nárok potom bude predmetom trestného konania (adhézneho konania) tak, že bude musieť byť o tomto nároku konané a rozhodnuté.

35. V prípade námietky premlčania je teda v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy (rovnako aj v konaní o náhradu škody), ktorému predchádzalo adhézne konanie, nutné posúdiť, či bol nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy v danom prípade) v trestnom konaní uplatnený, či bol uplatnený riadne a či poškodený v adhéznom konaní riadne pokračoval. Poškodený v začatom konaní riadne pokračuje vtedy, ak po skončení iného (trestného) konania v primeranej lehote pokračuje v konaní podaním návrhu (žaloby) na uspokojenie rovnakého nároku v občianskom súdnom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 13.11.2008 sp. zn. 21 Cdo 2958/2007). Pokiaľ poškodený podá návrh v období, ktoré pripúšťa Trestný poriadok, je riadne podaný z hľadiska doby podania návrhu; aby však takýto návrh spĺňal náležitosti riadneho návrhu poškodeného na náhradu škody v adhéznom konaní a mal za dôsledok spočívanie plynutia premlčacej doby, musí z neho byť zrejmé, z akých dôvodov, v akej výške a voči komu sa uplatňuje. Za riadne uplatnenie nároku preto súdna prax nepovažuje napr. vyjadrenie poškodeného v tom smere, že sa pripája k trestnému konaniu s požiadavkou na náhradu škody, ako bude orgánmi činnými v trestnom konaní zistená. Obdobne je treba uviesť, že riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní nie je samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 24.05.2006 sp. zn. 25 Cdo 2478/2004). Riadne uplatnenie nároku vyžaduje, aby poškodený uviedol, že uplatňuje nárok voči konkrétnej osobe. Musí uviesť z akých dôvodov si uplatňuje náhradu škody.

36. Za nesprávne uplatnený nárok na náhradu škody treba považovať nárok uplatnený poškodeným napríklad takto: „budem žiadať náhradu škody v plnej výške“, „pripojím sa s nárokom na náhradu škody“, resp. „vznikla mi škoda vo výške ...“, alebo „požadujem náhradu škody vo výške zistenej orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. vo výške škody spôsobenej obvineným“ (ASPI, Komentár, § 46 zákona č. 306/2005 Z. z.).

37. Vzhľadom na vyššie uvedené teoretické východiská je zrejmé, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (prípadne škody) treba v adhéznom konaní uplatniť riadne a včas. Konkrétne je povinnosťou poškodeného si nárok uplatniť riadne, t. j. uviesť dôvod uplatnenia nároku, jeho výšku a proti komu ho uplatňuje. Včasný uplatnenie nároku znamená, že je to potrebné urobiť najneskôr do skončenia vyšetrovania. Základným predpokladom pritom je uplatnenie nároku až po vznesení obvinenia, proti

konkrétnemu obvinenému. V danom prípade bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vedené na Okresnom riaditeľstve PZ Galanta, ČVS: ORP-483/1-VYS-GA-2021. Žalobkyňa vystupujúca v pozícii poškodenej si uplatnila nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) pri svojom výsluchu, ktorý sa konal dňa 23.02.2022 v čase, keď bolo len začaté trestné stíhanie s tým, že sa pripája k trestnému stíhaniu, žiada nárok na náhradu škody, ktorú upresní neskôr. Odvolací súd uzaviera, že nárok náhradu nemajetkovej ujmy nebol uplatnený riadne, pretože nebol uplatnený proti konkrétnej osobe, nebola uvedená jeho výška, ani dôvody. Navyše, ak by aj bol uplatnený riadne, premlčacia doba by nespočívala, keďže žiadnej konkrétnej osobe nebolo vznesené obvinenie. Námietky žalobkyne týkajúce sa nemožnosti uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (náhrady škody) v adhéznom konaní pre neukončenie trestného konania z dôvodu, že neboli k dispozícii znalecké posudky, nie je potom žiadnym spôsobom relevantná. Nič pritom nebránilo žalobkyňu ako poškodenej uviesť konkrétnu výšku svojho nároku, pretože tento je potom možné aj pred súdom na hlavnom pojednávaní spresňovať. Predpokladom pre následné spresňovanie nároku pred súdom je však jeho uplatnenie riadne a včas podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku, čo žalobkyňa neurobila.

38. Nedôvodná bola i žalobkyňou namietaná neproporcionálnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, pri posúdení ktorej súd musí vychádzať predovšetkým z okolností konkrétneho prípadu, pričom súd prihliada predovšetkým na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená, a za akých okolností k premlčaniu došlo (dôvody, pre ktoré nedošlo k uplatneniu práva), a prípadne samotnú ujmu, ktorá veriteľovi v dôsledku účinkov premlčania hrozí. Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/41/2023). Tieto podmienky však v danej veci splnené neboli, pretože sama žalobkyňa spôsobila márne uplynutie premlčacej doby a žalované nenesú zodpovednosť za to, že žalobkyňa nepodala žalobu v lehote troch rokov odo dňa, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv. Samotná žalobkyňa v odvolaní uvádza, že trestné oznámenie podala na podklade výsledkov prešetrovania podnetu Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, v ktorých bolo konštatované pochybenie oboch žalovaných v rámci poskytovania zdravotnej starostlivosti. Žalobkyňu tak nič nebránilo, aby si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobou po tom, čo sa dozvedela o výsledkoch prešetrovania podnetu Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (09/2021), aby tak zabránila premlčaniu nároku.

39. K námietkam žalobkyne ohľadne nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd poznamenáva, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP, keďže ho odvolací súd považoval za úplne, preskúmateľné a predovšetkým presvedčivé. Súd prvej inštancie postupoval okrem iného aj v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, keď rozhodol vo veci na prvom pojednávaní. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

40. Žalobkyňa v konaní namietala posúdenie premlčania, ako aj spočívania premlčacej doby a z uvedeného odvodila aj v konaní namietané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Taktiež namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. S poukazom na uvedené, neboli splnené podmienky na odmietnutie odvolania (§ 386 písm. d) CSP), ktorého sa domáhala protistrana, keďže z obsahu odvolania bolo možné zistiť, že odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby a odvolacie dôvody, ktoré žalobkyňa použila, smerovali k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, nesprávnej aplikácii § 101 OZ a k posúdeniu spočívania premlčacej doby.

41. V neposlednom rade, odvolací súd dopĺňa, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné, pretože tento rešpektoval právnú úpravu premlčania týkajúcu sa nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zásahu do osobnostných práv, ako aj aktuálnu judikatúru najvyšších súdnych autorít. Subjektívna nespokojnosť žalobkyne s výsledkom tohto konania, nie je dôvodom na konštatovanie formalizmu, ani zjavne nespravodlivého rozhodnutia.

42. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej a v súlade s § 380 CSP i v závislom výroku II. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

43. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná v 1. a 2. rade má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania, vzhľadom na to, že obe boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešné a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne im náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).